

veielse og betænte, hvad Gjæld Staten har til den aldrende Klasse i det arbejdende Folk. Hermed skal jeg saa slutte, idet jeg tager Vædringsforslaget under Nr. 3 til den nye § 4 og Vædringsforslaget under Nr. 5 tilbage.

Formanden (Høgsbro): Vædringsforslagene under Nr. 3 og 5 ere tagne tilbage tilbage. Maa jeg spørge, om Noget optager dem? (Ophold). De ere saaledes bortfaldne.

Ordføreren (Meergaard): Jeg skal stræbe efter at forlænge denne Debat saa lidt som mulig; men et Par Ord maa jeg dog sige særlig til det ærede Medlem fra Frederiksvært (Holch), der førte Ordet paa Mindretallets Begne. Naar det ærede Medlem hæftede sig saa stærkt ved nogle Ord i vor nye § 3 om „Livsstilling“ og „paa passende Maade“ og ogsaa antog at det kunde føre til saa forfærdelige Konsekventer som at Kommunerne ville give sig til at forsørge fallerede Grosserer saaledes, at de kunne leve paa samme Fod som tidligere, tror jeg unegtelig, at det ærede Medlem der har set Spøgelser ved hvoilvs Dag. Jeg tror ikke, de Autoriteter, der ville faae med den Sag at gjøre, disse Bestyrelser af Hjælpekasserne, vilde være i den Grad rundhaandede. Det tror jeg ikke, der er Grund til at frygte for. Skulde man beklage sig over Noget, kunde det snarere være over vel stor Rnebenhed end over en altsor urimelig Flothed. Og dette, at man skulde antage, at de vilde rutte med Pengene, fordi de faae nogle af Statskassens Penge, tør man vel heller ikke antage, da Statskassens Bidrag vil være ganske afhængig af Kommunkassens Bidrag. De almindelige Betragtninger, der ere fremsatte imod vor Forslag have jo gaaet i forskjellig Retning: paa den ene Side var det en Draabe i Habet, noget ganske Ubetydeligt der her hvedes; og den halve Million Kroner vilde hverken rokke helt eller halvt. Og paa den anden Side har man nærret Frygt for, at den vilde faae saa overordentlig stor Betydning, at den vilde gjøre baade Selvhjælp til Syge- og Alderdomsforsørgelsskasser, og hvad der ellers kunde komme frem, omtrent illusorisk. Man har sagt under forskjellige Udtryk og forskjellige Former, men dog vistnok det Samme: Hvad Grund skulde Folk saa have til at gjøre Anstrængelser og gjøre det bedst Mulige for selv at staa paa egne Ben, naar de havde en saa uhyre Hjælp i Baghaanden. Med et af disse Ord maa det jo dog for-

holde sig forfærdet. Enten vil den halve Million Kroner i Virkeligheden fremfalde en saadan Revolution i hele vor Understøttelsesvæsen, at de Herrer have Ret, eller ogsaa er det kun en lille Haandsrækning i Forhold til den Rød, der er tilstede, og da kan det paa ingen Maade siges, som det ærede Medlem fra Frederiksvært sagde, at det blev Hovedinstitutionen og de andre kun Biiinstitutioner. Sa, ganske vist, det kunde siges, hvis man antog, at Lovgivningsmagten var tilbøielig til, fordi man engang har gjort dette Skridt, at gaa til et Maximums Tilskud af $\frac{1}{2}$ Million, saa at gaa videre og videre i en Uendelighed i en ubestemt Fremtid, saa at det tilsidst blev mange Millioner. Med den Art Betragtninger kan man saa enhver god og fornuftig Reform ihjel. Saa godt som enhver Reforms Styrke ligger i dens Begrændning. Vil man hævde, at fordi man gjør et Skridt, saa ville alle Lovgivningsmagtens Faktorer blive ved uden Maal og Mæd at gaa videre, er der ingen Reform, som ikke kan stilles i et fordægtigt Lys. Altsurat det Samme vil da gjælde de sociale Lovforslag, som den høje Regjering indbringer. Hvis man ikke der vil holde Maade, men uden Omtanke og uden praktisk Sands vil gaa videre ad de Principers slagne Landevei, som der ere antydede, kommer man ogsaa til urimelige Konsekventer. Men det er ingen forfærdet Forudsætning; det maa være Forudsætningen for alt Lovgivningsarbejde, at Lovgivningsmagten anvender det nye Princip, der er nedlagt i en Lov med Omtanke og Fornuft. En anden Hovedbetragtning er jo den, at vi maa først være langt længere fremme med Drøftelsen af sociale Lovforslag. Det ærede Medlem fra Frederiksvært sagde, at vi maatte have at vide, hvad de Herrer her i Thinget mene om Regjeringens Sygekasselov, ja endogsaa hvad de mene om det endnu usødte Forslag om Alderdomsforsørgelsskasser. Jeg tror dog nok de Herrer ville indrømme mig, at det er et meget farligt Princip at komme ind paa. Det ærede Medlem for Kingebøbing (Christiansen) kaldte det med fuld Ret et Sammentoblingsprincip, som man ellers har saa meget imod paa andre Omraader. Hvad vil man sige, hvis man paa andre Omraader vilde anvende det Samme? Saa kom man bogstavelig ingen Vei, navnlig paa Omraader som dette, hvor der er en saadan Frødigthed, en saadan Produktivitet i hele det europæiske Samfund, som der jo er. Ganske vist for Tiden tumle vi særlig med Tanker om Sygekasser, Forsikringer mod Ulykkes tilfælde og Alderdomsforsørgelse, men der kan komme andre Tanker op paa den økonomiske